

[Evald Christensen.]

skolenævn eller ikke. Der bør være en ventil i loven, der gør det muligt for forældrene at tage initiativet her.

Så er der § 4. Hvorfor skal alene forældre i kommuner med kun een skole have valget til skolenævnet, medens forældre i kommuner med flere skoler kun har indstillingsret? Der bør i begge tilfælde være forældrevalget til skolenævn. Og jeg synes ikke, at begrundelsen i bemærkningerne til lovforslaget, hvori det siges: „Når man har foreslået...“ o. s. v., er fyldestgørende for forannævnte forskel mellem kommuner med een skole og kommuner med flere skoler.

Angående § 12 kunne jeg have lyst til at sige til den højtærede undervisningsminister, dog ikke på samme måde som det ærede medlem hr. Karl Olsen, at denne paragraf må vi overveje grundigt ved udvalgsbehandlingen. Det kunne se ud til, at skolekommissionen her er sat helt udenfor, det er udelukkende skolenævnet, der har noget at sige. Jeg vil ikke svække den myndighed, skolenævnet skal have, men jeg vil gerne have denne paragraf diskuteret nærmere.

§ 21 om amtsskolekonsulenter har det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen gjort meget nøje rede for, og jeg har ikke noget at føje dertil.

Efter § 27 skal der være indirekte valg ved valgmand til skolerådene. Det synes jeg er ligeså utiltalende som at lade kommunalbestyrelsen foretage valget. Det sidste kan i alt fald være ligeså godt som det første. En form for direkte valg er det eneste anstændige og den eneste mulighed for at få valgt, så det upolitiske kommer til at gælde og det partipolitiske ikke får for megen magt.

I § 53 er der den mærkelige bestemmelse, at man skal modtage valg. Jeg mener, man må bort fra det. Jeg mener slet ikke, at det bliver vanskeligt at få nogen valgt. Jeg tror, der vil findes mænd og kvinder nok, som egner sig til at blive valgt, uden at vi skal tvinge dem til det.

Kirstine Ladefoged Jensen: De få bemærkninger, jeg skal gøre om lovforslaget, knytter sig udelukkende til den del af forslaget, der omfatter folkeskolen i København.

At antallet af de medlemmer af Københavns skoledirektion, der nu skal vælges af skolenævnene, udvides fra 3 til 4, og at disse 4 skal vælges blandt de forældrevalgte medlemmer af skolenævnene, finder jeg rimeligt og rigtigt.

Det er mit indtryk, at de forældreråd, der har været ved alle københavnske skoler, siden tilsynsloven af 1933 trådte i kraft, i det væsentlige har virket godt, og det er vist den almindelige mening, at arbejdet i dem er blevet bedre og bedre med årene. Når forholdene er som i det forældreråd, jeg har den ære at være borgerrepræsentationsvalgt medlem af, hvor alle medlemmer er besjælet af den ånd at få det bedst mulige ud af det til gavn og glæde for samarbejdet mellem forældre og skole, har det stor værdi. En mængde små uoverensstemmelser og misforståelser taler man sig til rette om til gavn for skolerne, børnene og forældrene.

Når jeg alligevel er lidt betænkelig ved at udvide forældrerådenes eller, som det vil komme til at hedde, skolenævnenes bemyndigelse, skyldes det den omstændighed, at her i København har lærerne i forvejen så mange overordnede instanser, og også det, at det ved de store københavnske skoler med flere hundrede forældre vil være et ret tilfældigt udsnit af forældrekredsen, der kommer i skolenævnet, og jeg forstår sådan set godt de københavnske læreres frygt for, at den udvidelse af skolenævnenes kompetence, der her gives dem, kan komme til at virke uheldigt.

Jeg mener som sagt, at forældrerådene i den form, de har nu, har vist deres store berettigelse og betydning, og jeg er enig med det mindretal, der i kommissionsbetænkningen har udtalt, at bestemmelserne om tilsyn ikke absolut behøver at være ens i og udenfor København, særlig da skolenævnenes beføjelser på flere andre punkter er forskellige.

Man har i dette lovforslag udeladt den nugældende bestemmelse i lovens § 39 om forældrerådernes ret til at ikende bøder i visse tilfælde med den begrundelse, at den skulle være uden betydning. Kunne der ikke tænkes tilfælde, hvor det netop var af betydning, at skolenævnet stod bag, når forældrene idømtes bøder?

Med hensyn til § 51, der fordrer, at præster skal have adgang til at overvære kristendomsundervisningen i den københavnske folkeskole på samme måde, som de får det i det øvrige land, vil jeg sige, at før tilsynsloven af 1933 trådte i kraft, havde københavnske præster ret til dette, men benyttede sig så godt som aldrig af denne ret. Jeg er en varm tilhænger af religionsundervisningen i skolerne og mener, det kan være et af de allervigtigste fag i skolen, når undervisningen gives på den rigtige måde,